



ת"פ 8140/03/18 - מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה נגד פלונית

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 8140-03-18 מדינת ישראל נ' פלונית

בפני בעניין:	כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד רעות זוסמן
המאשימה	נגד
הנאשמת	פלונית באמצעות ב"כ עוה"ד מחמוד אבו שחאדה

גזר - דין

א. כתב-האישום המתוקן:

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בכתב-אישום מתוקן ובו עבירה של הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב התשמ"ו - 1986.

בעת הרלוונטית, החזיקה הנאשמת כרטיס אשראי על שמה, אשר בוטל על-ידי חברת האשראי בתאריך **27.1.14** בשל חריגה מן המסגרת.

בתאריך **21.12.15** רכשה הנאשמת ביגוד בסך כולל של 5,616 ₪, והיא מסרה למוכרת את כרטיס האשראי, יחד עם אישור פיקטיבי, כדי להוביל לאישור התשלום.

לאחר ביצוע התשלום, עזבה הנאשמת את החנות יחד עם המוצרים שנרכשו.

ב. מתחם ענישה:

נוכח עקרון ההלימה, פסיקה הנוהגת בתחום ולאור זירת המחלוקת העונשית בין הצדדים בתיק זה, אני קובע כי מתחם



הענישה נע בין מאסר צופה פני עתיד, של"צ, קנסות בסדר גודל של אלפים בודדים, עד מספר חודשי מאסר שניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות יחד עם קנסות בשיעורים גבוהים יותר.

ג. שיקולי ענישה ושאלת ביטול ההרשעה:

בטיעוניהם, חלקו הצדדים ביחס לשאלה האם יש להורות על ביטול ההרשעה אם לאו.

בעניין זה, שקלתי את השיקולים הבאים ובאתי אל המסקנה כי אין להורות על ביטול ההרשעה. ואלו נימוקיי:

ראשית, חומרת המעשה העברייני שאותו עשתה הנאשמת.

אכן, מבלי להקל ראש, אין מדובר בתיק מרמה/הונאה מן הרף העליון ועדיין מדובר בתיק **הונאה** בסכום לא מבוטל - 5,616 ₪ כאשר הנאשמת מבצעת שימוש בדצמבר 2015 בכרטיס אשראי אשר נחסם לפעילות בינואר 2014.

שנית, שקלתי את העובדה, כי מדובר בנאשמת, ילידת 1993, נעדרת כל עבר פלילי, כאשר כתב-האישום דן בעבירה מדצמבר 2015, אשר הוגש רק במרץ 2018, אשר הורשעה לפי הודאתה וחסכה זמן ציבורי, הביעה צער וחרטה, אולם נתונים אלה מובילים לגזירת הדין ברף התחתון של המתחם, אך הם אינם יורדים עד כדי ביטול ההרשעה.

שלישית, בעניינה של הנאשמת הוגשו חמישה תסקירים שונים, המציגים תמונת מצב כללית, חיובית, אך לא כזו המובילה לחריגה מן הכלל בדבר הרשעת נאשמים. התסקירים:

הראשון, מחודש נובמבר 2019, סקר את תולדות חייה. מסר כי היא החלה בלימודי משפטים, שאותם הפסיקה. היא עובדת לפרנסתה. מזה שנתיים לומדת מנהל עסקים. נמצאת בהליכים להשתלב בשירות המדינה. נמסר כי "לדבריה לא הייתה מודעת לכך שמבצעת מעשה פלילי". בעבר הוטל עליה עונש של"צ אשר בוטל.

בסופו של יום, התבקשה **דחייה לצורך מיצוי הטיפול נפשי, שבלעדיו "לא ניתן להפחית סיכון להתנהגות מסכנת ומסוכנת בעתיד"** (עמוד 2 פסקה רביעית).

השני, מחודש מרץ 2020, מסר כי הנאשמת פנתה לטיפול פסיכולוגי והתבקשה דחייה נוספת כדי לנסות ולבדוק את האפשרות להשיבה לשגרת החיים.

השלישי, מחודש יוני 2020 ובו בקשת דחייה נוכח הקשיים של תקופת מגפת הקורונה.



הרביעי, מאוגוסט 2020 הציג פעם נוספת את קשיי התקופה, ובו בקשת דחייה.

החמישי, מנובמבר 2020 הציג **כיוון חיובי** בקשר שבין הנאשמת לשירות המבחן, מסר כי לא הוצג אישור בדבר פגיעה קונקרטי, וההמלצה היא להעמידה במבחן ולהימנע מהרשעתה.

עיון בכלל האמור בתסקירים מוביל למסקנה כי לא הוצג לבעלת התסקיר ראייה ברורה בדבר נזק קונקרטי המוביל לביטול ההרשעה ומעבר לכך, לא הוצג אותו טיפול שיקומי מוכח, לאורך זמן, ששירות המבחן הפנה אל הצורך בו עוד בתסקירו הראשון מחודש נובמבר 2019.

רביעית, כאמור, אין לחובת הנאשמת עבר פלילי. ואולם, עיון בעברה התעבורתי (במ/1) מלמדת כי במסגרת תיק פ"ל 7029-05-16 היא הורשעה בכך **שנהגה בשכרות**, ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, היא נדונה לצו של"צ יחד עם רכיבי ענישה אחרים.

נבנתה עבודה תכנית של"צ, אך היא לא ביצעה את הצו (לפי הטענה מטעמים רפואיים). בשל כך, **הופקע הצו.**

יש בנתון זה כדי ללמד, שכאשר הנאשמת מועברת למסלול שיקומי, היא איננה עומדת בתנאים ויש בכך להשליך גם על ההחלטה העומדת בפניי.

חמישית, ממסמך במ/2 למדתי, כי בתאריך 18.4.16 הוצא נגד הנאשמת **צו כינוס**. בתאריך 12.2.20 היא הוכרזה **פושטת רגל**, אושרה לה תכנית פירעון ובתאריך 2.11.20 **ניתן צו הפטר**.

עניין זה מוביל למסקנה, כי לפחות בכל הקשור לקושי הכלכלי, הנאשמת התגברה על מכשלה מסוימת אחת, אך אין בנתון זה כדי להוביל לביטול ההרשעה השמור למקרים מיוחדים.

מעבר לכך, כפי שיפורט בהמשך, הנאשמת טענה כי הותרת ההרשעה תפגע בסיכויי לשידוך. ואולם, נראה, כי אם זו פני הטענה (שלצורך הדיון אקבלה) הרי שלנתון זה, כשלעצמו, יש פגיעה בסיכוי זה. כלומר, עצם ההרשעה לא תוביל בעניין זה להטיית מצב הדברים עד כדי פגיעה ברורה וודאית בעלת קשר סיבתי ברור, שימנע את נישואיה.

חמישית, ב"כ הנאשמת הציג את טענותיו **לפגיעה קונקרטית** באם ההרשעה תוותר על כנה.

ב"כ הנאשמת טען, כי הותרת ההרשעה על כנה תוביל לפגיעה עתידית בסיכויי השיקום נוכח לימודיה, תעסוקתה ותפגע בסיכוייה לשידוך.



עיון במסמכים אשר הוצגו בידי ב"כ הנאשמת, ואלו שהוגשו לתיק בית-המשפט, בתאריך 9.12.20, מלמד כדלקמן:

אישור לימודים לשנת הלימודים תשפ"א המלמד, כי הנאשמת מנויה בשנה ב' בבית-הספר למנהל עסקים (במ/3).

גיליון ציונים נכון לחודש דצמבר 2020, שצוין בו כי מדובר בסטודנטית "על תנאי" ו - "חוזר על שנה תואר ראשון" - לא הוברר פשרו של דבר.

הסכם העסקה המלמדת כי הנאשמת עובדת כמנהלת קשרי לקוחות בחברה.

אישור כי היא פנתה לטיפול פסיכולוגי.

ראשית, עיון בהסכם ההעסקה לא מלמד, כי אם ההרשעה תעמוד על כנה, הנאשמת תפוטל מיד מעבודתה ואין בהסכם כל התניה בעניין זה.

שנית, הנאשמת שולבה בלימודים, כפי ששולבה בלימודי מסלול המשפטים, כעולה מן התסקיר. אין לומר, בשלב מקדמי זה של הלימודים, כי עומדת בפני נאשמת אשר זכתה בתעודה מוסמכת לעיסוק בתחום מוסדר (מנהל עסקים), מפוקח, הדורש עבר פלילי נקי.

כזכור, הנאשמת בשנה ב' ללימודיה, ראינו כי החלה לימודי משפטים והפסיקה, אני מאחל לה הצלחה, אך דרכה עוד ארוכה, עד אשר תשלים את מהלך הלימודים ותעמוד על ספו של שוק העבודה בתחום.

בעניין זה **יש לבחון את עניינה עתה**, כפי מצב הדברים העומד בפניי, ולא תוך הערכה עתידית בחלוף השנים. ויודגש: אין בפניי נאשמת שהיא קטינה או "קטינה-בגירה" והנזק הקונקרטי חייב להיות עכשווי.

ברע"פ 4592/14 **דיאנה רוטמן נגד מדינת ישראל** (28.5.14), נדון עניינה של נאשמת, אשר הורשעה בעבירה של תקיפת שוטר אשר נרשמה ללימודי שיננית, ובית-המשפט העליון דחה את בקשתה לביטול ההרשעה תוך פירוט חששה העתידי כי לכשתסיים את לימודיה לא תוכל לעסוק בתחום בקובעו, כי אין הוכחה ברורה כי בעתיד, עם סיום הלימודים, היא אכן לא תוכל למצוא תעסוקה בתחום.

שלישית, בכל הקשור לשאלה בדבר פגיעה בסיכוייה של הנאשמת לשידוך יש להשיב, כי הנאשמת עצמה אמרה במילותיה האחרונות: "אני בת 27, לא נשואה. במגזר, עצם העובדה שנכנסתי לתחנת משטרה, זה כבר לא טוב. גם התיק של פשיטת רגל לא טוב" (עמוד 15 שורות 27 - 28). כלומר, בהינתן החקירה הפלילית, עצם קיומו של כתב-האישום, העובדה כי תקופה ארוכה הוכרזה פושטת רגל, לא הוצג קשר סיבתי מוכח, אשר קושר את העובדה כי



הנאשמת אינה נשואה עם הטענה שכך יהיה גם בעתיד אם תיוותר ההרשעה על כנה.

ברע"פ 9450/11 **מרדכי קסטלביץ נגד מדינת ישראל** (26.12.11) קבע בית המשפט העליון, כי "...איני סבור כי באמת ובתמים ייפגעו סיכויי השידוך של המבקש, ואם תיגרם לו אי נוחות בנושא זה או אחר, לא תהא זו בעוצמה המחייבת חריגה מן הכלל".

מכל האמור עולה, כי לא הוצגה בפניי אותה תשתית ראייתית בדבר קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי עכשווי, אשר יגרם לנאשמת אם ההרשעה תעמוד על כנה.

יחד עם זאת, מכלול השיקולים דלעיל, בהחלט מוביל למסקנה כי ניתן לאפשר לנאשמת ענישה בתחתית המתחם, אשר תאפשר לה את המשך שגרת חייה.

ג. תוצאה:

על כן, אני מורה כי **ההרשעה תיוותר על כנה**, וגוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר שאותם לא תרצה הנאשמת, אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה שיש בה יסוד של הונאה, זיוף או מרמה.

ב. 2,000 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתם, והקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.1.21 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

ג. צו מבחן למשך שנה והנאשמת מוזהרת בזאת שאם תפר את צו המבחן יהא ניתן להשיב אותה לבית-המשפט ולגזור את עונשה כבתחילה.

עותק לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.



ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"א, 13 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.